

søges. Ja, det er ogsaa vigtigt at faa undersøgt, om det, naar en Skovarbejder tjener 1 Kr. 80 Øre om Dagen, kan gaa an at give ham mere. Tænk, hvad en saadan Skovarbejder, hvis han fik 40 Øre mere om Dagen, kunde henfalde til i Retning af Fraadseri og Velleved! Nej, man gaar ikke saadan straks til at forhøje en Dagløn paa 1 Kr. 80 Øre — tænk, det er nogle og 20 Øre i Timen! — nej, det maa undersøges, der kan ikke stilles Ændringsforslag foreløbig, nu maa det gaa til Ministeren, og han maa vel henholde sig til Overførsteren, og fra denne gaar det til Skovriderne og saa til Skovfogderne. Der er mange Ting, der skulle undersøges, inden man kan gaa til at forhøje en Dagløn paa 1 Kr. 80 Øre med stakkels 40 Øre om Dagen. Nej, saa maa jeg sige, at den højtærede Forsvarsminister er en anderledes rask Mand i Vendingen. Til ham var der ogsaa blevet henvist en hel Del Andragender, men han lod dem ikke vente efter Forhandlingerne her i Tinget, nej, han sagde: Det kan jeg godt gaa ind paa, jeg skal stille Forslag til tredie Behandling, saa er det ude af Verden — og vi have nu paa Ændringsforslagslisten en hel Række af Forslag, stillede af Forsvarsministeren, som grunde sig paa Andragender, der endnu ikke ere blevne behandlede her i Tinget. Det er en resolut Mand. Naar derimod Talen er om at forhøje de Sultelønninger, Staten byder sine Skovarbejdere, saa er der saa mange Omstændigheder og saa meget, der skal undersøges, før vi kunne gaa dertil.

Det have vi ikke villet afvente, derfor have vi stillet vort Ændringsforslag, og det har den højtærede Minister meget godt kendt, da dette Ændringsforslag kom (*Landbrugsministeren*: Nej!). Ja, saa forstaar jeg det ikke, saa maa Ministeren være en meget naiv Mand, naar han kan sige det. For naar vi forlange et Samraad med Ministeren om en Forhøjelse af Skovarbejdernes Løn, saa ved han, at det er ikke for at faa en behagelig Passiar med Ministeren, at vi gøre det; det er dog ikke det, som er Meningen, at man skal sidde i al Venskabelighed og drøfte det Spørgsmaal med Ministeren; Ministeren ved meget godt, at Hensigten er, at der skal komme et Forslag frem. Og det var ogsaa det, vi

sagde til Ministeren: om han vilde stille noget Forslag; men det har han sagt Nej til, og naar han ikke vil gøre det, gøre vi det, og det er vor fulde Ret at stille dette Forslag (*Landbrugsministeren*: Det Spørgsmaal har ikke foreligget). Nej, men den højtærede Minister gaar jo i sin Forgængers Fodspor, det maa man sige; den samme Uvillie, som vi mødte fra den forrige Landbrugsministers Side, møde vi ogsaa fra den nuværende Landbrugsministers Side. Der er ikke meget Haab for Skovarbejderne at vente, saa længe det er saadanne Folk som den forrige og den nuværende Landbrugsminister, som staa for Statskassen paa dette Omraade.

Jeg skal saa gaa over til det andet Forslag om Kommissionen. Der var den højtærede Minister lige saa overrasket over, at dette Forslag var blevet stillet. Det blev antydet allerede ved Finanslovens første Behandling i Efteraaret. Da udtalte den højtærede Landbrugsminister en 5—6 Linier om denne Sag, og da sagde han blandt andet, at det var en Sag, han ikke havde sat sig ind i endnu; og nu i Dag udtaler den højtærede Minister, at han kom ikke med store Forudsætninger til sit Embede. Ja, det er jo sørgeligt. Det er en ærlig Tilstaaelse, at det er kun smaa Forudsætninger, han har haft til at overtage dette Embede, men det er i højeste Grad beklageligt. For jeg troede virkelig, at naar en Mand gik ind til et Embede, ejede han de Forudsætninger, som var nødvendige for at kunne røgte dette Embede. Og særlig vil det, synes jeg, være nødvendigt paa den Plads, Landbrugsministeriet, der vedrører det vigtigste Erhverv i vort Land. Men det er jo desværre saaledes, at det synes, at de bedste Kræfter, Ministeriet raader over, skulle være til Militærvæsenet; altsaa der, hvor det gælder om rigtig at tappe Penge af Statskassen, maa man have de bedste Kræfter, men hvor det gælder Landets Hovederhverv, kan man bruge de ringere Kræfter, dem, som ikke have Forudsætningerne for at kunne bestride et saadant Embede som dette her.

Men det tog vi nu altsaa for gode Varer i Oktober Maaned, denne Appel fra den højtærede Landbrugsminister til sit eget Ukendskab til de Sager, som laa un-